

Nævningerne til at freifinde, men det er ogsaa muligt, at han enten fordi han fremdeles er mortalss overbevist om den Anklagedes Skyld, eller fordi han af en vis Haardnakkethed ikke vil opgibe sin forudfattede Mening, eller af andre Grunde, inhærende i sin engang fremsatte Paastand, og ved alle de Midler, der staae til hans Raadighed, søger at indvirke paa Nævningernes Overbevisning. Men det er paa den anden Side ogsaa muligt, at Nævningernes Eidskaber eller Fordomme i et saadant Tilfælde tale til Fordel for Anklageens Paastand, og at de derfor ville være tilbøjelige til at overhøre den advarende Stemme, som vil lyde til dem gennem Formandens Fremstilling. Der retslerde Dommere, der imod, som ere uopavirkede af saadanne Forhold, ville let være istand til at bedømme om, Befiset et saa utilstrækkeligt, at det aldeles ikke bør komme for Nævningerne, og den Anklagede vil saaledes have en Betyggelse mod, at isælbes ved et aldeles utilstrækkeligt Bevis. Det er det saa, at men Skyldigerklæring kan blive afgivet paa utilstrækkelige Grunde, ogsaa udenfor de i Lovens nævnte Tilfælde, men det, der gives da en yderligere Betyggelse i den de retslerde Dommere ved § 222 andrommede Beføelse til at henvisse Sagen til en ny Prøvelse, naar de enstemmig finde, at Nævningerne have erklæret en Anklaget skyldig eller dog skyldig i en større Forbrydelse end han kan antages at have begaaet efter de foreliggende Beviser. Til denne Bestemmelse har Uddalget ogsaa henvist som en Udvej i de heromhandlede Tilfælde, men det er tabenbart, at den kun ganske undtagelsesvis bør komme til Anvendelse, naar den ikke skal svække Institutionens Betygning i det Hele, og i det derfor er rettere at udsøndre de Tilfælde, hvor den kan forudses at maatte komme til Anvendelse naar det er muligt at betegne saadanne Tilfælde nærmere i Lovens.

I Genhold til alt det foran Udviklede har Ministeriet derfor troet, at burde holde paa de heromhandlede Bestemmelser i det forrige Udkast, der ogsaa som af Uddalget erkjendt stemme med den engelske Retspraxis naar undtages at den præfiderende Dommer i England i saadanne Tilfælde giver Nævningerne et Paalæg om at freifinde, hvilket de ikke, saavidt Ministeriet bekjendt i noget Tilfælde vides at have tilfidesat, om de end formelt maatte være beretigede dertil. Da det imidlertid af nærliggende Grunde ikke gaaer an at overføre Denne Raade at afgjøre Spørgsmaalet paa et Land, hvor Institutionen først skal indføres, og hvor saaledes det Forhold mellem retslerde Dommere og Nævninger, som gjøre Anvendelsen af en saadan Form mulig, ikke endnu kan have udviklet sig, har man fremdeles troet at burde affatte § 251 i nærværende Udkast overensstemmende med den tidligere § 264. I ethvert Tilfælde har Ministeriet anset det foreliggende Spørgsmaal for at være af en saadan Betygning, at det ikke burde afgjøres endeligt uden en nøiere Drøftelse af de Grunde, der kunne tale for eller imod det her antagne Resultat, og til den saadan Drøftelse har man søgt at levere et Bidrag i de foranstaende Anmærninger.

7de Kapitel.

Om Fremgangsmaaden i Straffesager, der høre under Nævningerets Afgjørelse, naar den Anklagede ikke kan staffles tilstede.

Der findes fra Ministeriets Side Intet at erindre imod, at der gives den tidligere § 266 (§ 253 i nærværende Udkast) den Tilføjning, at en en udeblevet Anklaget overgaaet Dom kan indbringes for Høstet efter de almindelige Regler, naar Anken alene angaaer formelle Spørgsmaal. Ministeriet er ogsaa gaaet ud fra, at den Anklagede, der er bleven dømt som udebleven, bør have Udgang til at faae Sagen foretaget paany, ikke alene naar han melder sig inden den i § 256 foreskrevne Frist, men ogsaa naar han godtgør ved et uovervindeligt Forfald at have været hindret fra at indfinde sig inden Fristens Udløb, men da det maa ansees rettest, at en udrykkelig Bestemmelse herom optages, er § 258 i nærværende Udkast affattet i Overensstemmelse med Uddalgets Forslag.